

Меир Ландау
Город мой...

Сборник поэзии

Меир Ландау

Город мой... Сборник поэзии

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=50284411

ISBN 9785449815521

Аннотация

В сборник поэзии «Город мой...», вошли новые стихотворения Меира Ландау и лучшие из ранее написанных. Данный сборник является третьим сборником поэзии автора.

Содержание

ГОРОД МОЙ...	6
(сборник поэзии)	6
О КУКУШКАХ	7
ТАК И БУДЕТ ЭТОТ ДОМ...	9
РЯЗАНЕЦ	10
СЕРЫЙ СТИХ	12
А В ТУМАНЕ ГОРОДА...	13
НЕ МЕНЯ РАСТЕРЗАЛИ НА ПЛОЩАДИ...	15
БЕЗДНА	17
ПРОЩАВАННЯ	19
ТАНОК	20
МОГИЛА	22
НІЧ НА КУПАЙЛА	24
МИНАЮТЬ ДНІ	26
ЧЕРВОНА ТРОЯНДА	28
СНІГ	29
ДУМКА	30
ЗАВОРОЖИ, ЧАКЛУНКА МИЛА	32
ЕЛЕГІЯ	34
МАРКО-КОРОЛЕВИЧ	36
БЫЛЬ-НЕБЫЛЬ	38
ВЫ ЕВРЕЙ?	39
БУДТО ТЕНЬ УСТАЛОГО ПОРУЧИКА	41

Город мой...

Сборник поэзии

Меир Ландау

© Меир Ландау, 2020

ISBN 978-5-4498-1552-1

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

ГОРОД МОЙ...

(сборник поэзии)

О КУКУШКАХ

*Во сне прилетала большая ворона...
Ни чести, ни совести, сердца и трона,
Ни света, ни горя в сердцах человеческих,
Всё мчатся огню и дурману навстречу.*

*Лишь жаждут, как упырь, подобного крови,
Да жажду свою укрывают любовью.
Промчали, забыли, предали забвенью.
Подвержены мигу, большому мгновенью.*

*Пусть стонет земля, пусть рыдают на свете
Все малые, добрые, светлые дети,
Пусть мир содрогнётся, но будут алкать.
Да кликать за душами новую рать.*

*Всегда и везде, на земле и на море
Всеалчущим любо страданье и горе,
Да слёзы, что льют не они по ночам.
И возглас, восторг по незрячим очам.*

*Как маленький Ваня всё вижу и знаю...
Стальная ворона летит уж над краем.
Своих воронят собирает на брань...*

Плюётся в неё ненасытная дрянь...

*Да прячься за спины, кукушки вопят,
Что тошным отродьем среди воронят...
И утро приходит, и света не счесть,
А значит предел у ночей этих есть.*

ТАК И БУДЕТ ЭТОТ ДОМ...

Так и будет этот дом,
Этот дождик за окном,
Будет ночь, и будет день,
От деревьев та же тень.

Птицы в небе в свете дня,
Ночью звёзды, жар огня,
И по утру солнце встанет,
Снова утречко настанет.

И пушистый наш дружок,
Зимой, выпадет снежок.
Кто-то будет в нём купаться,
И играть, и кувыркаться.

И детишки без забот,
Тучек в небе хоровод.

Так и будет без тебя...
Где-то там... Средь света дня...

РЯЗАНЕЦ

Хруст снежка, и запах дыма
Из печной трубы родимой.
Конский топот по дороге,
Да немного мёрзнут ноги.

Отворяй ворота скорее!
Свои руки я согрею...
Я мечтаю видеть скоро
Дом родной. Иду с дозора...

Где-то вьётся речки лёд,
Там, за мысом, поворот.
Да белеет и пушится
Снег на чёрных на ресницах.

Ель искрится в серебре,
Хлеб душистый на столе,
Кошка спит у тёплой печки,
Да сынишка бежит с речки,

Санки бросил у порожка,
Обметает снег на ножках.
Видно щёчки обморозил,
Раз он саночки забросил...

Конь хрипит, несётся рысью,
И не медля, и не быстро.
Вон родимый косогор,
Словно древний Святогор...

Впереди Рязань... чернеет...
Молча витязь каменеет...
Только колокол звонит,
Да Евпатий говорит...

СЕРЫЙ СТИХ

Серое небо, серое солнце,
Серая улица в сером оконце,
Серые листья и серые ветки,
Серые двери у нашей соседки,

Серые птицы. На серых ресницах
Серые слёзы у серой синицы.
Серые тучи над серою речкой,
Серые руки над серою печкой.

Серые лбы и серые плечи,
Серые письма и серые речи,
Серые звуки...
...и в танце послушны
Серые лица, в душе простодушны.

Серым встаёт и заходит по утру
Солнце серея. Как будто бы мудро
Кто-то придумал мир неизменный.
Серым, но всё же был явлен мгновенно.

Серый его не отнять, не разрушить...
Вечны как мир вечносерые души.

А В ТУМАНЕ ГОРОДА...

А в тумане города
Словно в бездне.
В небесах одна звезда...
А ты воскресни.

Крики птиц, и вой волков
Не уймётся.
Я иду между стогов
Как придётся.

Утро мрачным вдалеке
Встанет солнцем.
Нет тут рыбы на реке,
Свет в оконце.

Я иду на этот свет
Не робея.
Я иду. А сзади мне —
— «Эй! Быстрее!»

Встанет солнце поутру
Средь тумана.
И не станет куревы
И обмана.

Словно в бездне города,

Словно в бездне.

Я иду, иду туда,

А ты воскресни...

НЕ МЕНЯ РАСТЕРЗАЛИ НА ПЛОЩАДИ...

Бушевала заря будто весело,
Полыхали зарницы в степях.
Я не поднял копья под Валенсией,
Не меня изрубил тогда враг.

Не в бреду слышны крики на площади,
Не в больных и отчаянных снах...
Не меня растерзали на площади,
Я не видел изрубленных плах.

Перестук под ночными вагонами
Гонит поезд во тьму вне времён.
Изувер с золотыми погонами
Был не мной, из «Нагана», сражён.

Гайдамацкая удаль проносится
Словно вихрь из ночи в ночах!
И по утру, кошмаром уносится
Не в моих растревоженных снах.

Ночь. Прожектор. Собаки срываются
Перелаем, на мрачных людей...
Не меня умертвить собираются...

Не моих малолетних детей...

Только мне, не в молении песенном,
Не в хасидских напевах в Песах
Слышны стоны прощанья Валенсии,
Запах крови изрубленных плах,

Будто я был повешен на площади...
И посажен в холодный вагон...
И прошли гайдамацкие лошади
Вслед за мной, из тех давних времён.

Это я взял копьё под Валенсией.
Это я был был расстрелян в ярах.
Это я умирал вместе с песнями
И молитвой, на вечных устах...

БЕЗДНА

Вне времени круговорот
И вне событий повсеместных.
То что захочет – то берёт
Во веки бездна...

Спешу хоть крохи подобрать,
Но никогда не успеваю.
Спешит и рублище забрать.
Бывает...

Стоять на страже не хочу,
Хоть стой, не стой, а промахнёшься.
А ей и горе по плечу.
Ты не вернёшься...

Лечу никак, и в никуда,
Давно уж потеряв рассудок.
Полёт над безной не беда,
Забудут...

Без времени круговорот
И без событий повсеместных.
Хоть и не хочет, но берёт
С собою, бездна...

ПРОЩАВАННЯ

У степах ізберу я духмяних чорнобильків зілля
Й полечу кольоровим дощем з веселкових мостів.
Аж туди, де збирається соняшне п`янеє хмілля,
Аж туди, де ранкова зоря понад світом стає.

І не спинить тепер мене жодна у світі могила,
Жоден кат, жоден нелюдь вже світла мого не уб`є.
Бо я світлом ранковим родився, зорею ранковою згинув,
Щоб ранковою зіркою знову світ бачив мене.

Моя пісня пролине як завжди, мій друже, як завжди,
Трілль чарівна проникне у світ й подарує буття.
Тільки будьте тепер, мої друзі, як мога обачніш,
Не згубити тепер щоб мене на віки забуття.

Чарівною веселкою з ранку постану над світом,
І ранковою зіркою стану над світлом зорі.
Моя пісня, як завжди, постане в соловкиних співах,
І лелеки здіймуть мою душу в небесні краї.

ТАНОК

Рушає в помірках весни
Цей вічний тАнок сатани.
Знов грає кров, сміються дщери,
Відчинені в безодню двері.

Знов входить Лорд Левіатан,
Великої безодні пан.
Ся ламає священний бук
Крізь серця рокіт
Й духу стук.

І князь зірок, Святий Перун
Знов молодий і вічно юн.

Крізь зойк людський,
За раттю рать
Ідуть нам простір
Забирать.

Там тисячи живих комет
Знов ріжуть небо, і ракет
Хвости здіймаються навкруг.
Постав у хмарах смерті круг.

Вогняне море розлилось
І лава пролилась, і ось
Із хмар виходить до нас Сурт,
А з ним дружинників весь гурт.

У лати срібляні вдягнений
Дарує напій збагрянений...
І сяйво світлого меча
Б'є по очах з його плеча.

Сурмить в сурму Хейемдааль,
Проллявши в серце журбу й жаль.
Приходить вічная зима,
Сурмить ворожая сурма.

І тихша встала над Землею,
Не чути голосів над нею.
Постав пустелями Стрибог,
Піднявся Мороковий рог,

Ізржавів меч, ізтлів жупан...
Левіатан прийшов як пан...

МОГИЛА

Стоїть в степу могила,
З вітром розмовляє,
А вітер над нею
Летить, ніби грає.

«Ой хто ти, могиле!
Чия ти, орлице?
Хто тебе насипав,
Голубко-вдовице?»

«Насипали половчани,
Лебіді степовії.
Досипали гурагани,
Вітри суховії.

Поховала я князя,
Воїна степового,
Що вертався з походу
Славного, бойового.

Обминали його в січах
Всі стріли ворожі.
А тут, брати-руси
Стали на сторожі,

Та й в спину убили...

Всі полягли в степу.
Тепер тут вітер плаче
Та хутори далекі
Розкидані, козачі.

Відплакали в оселях
За ціми вояками.
Їх імена забуті,
Поховані віками.

Роди зникли в століттях,
А я стою отута
На спомин тим звитягам,
Як одинака рута.»

Стоїть в степу могила,
На ній гамалія...
Пита її вітер
Та й у безодню віє.

НІЧ НА КУПАЙЛА

Вовки виють понад яром
Чорнії мріють думки.
Може отак ось, боярам,
Мріялись темні гадки.

Місяць стає опівночі
Повен і крові, і сил.
Диво Купальської Ночі,
Диво Ярилових Крил.

Скаже колись сокровенне,
Миле, таємне, чудне,
Те що чекав я таємно,
Те і віддасть, те одне...

Молодість, силу, наснагу,
Волю і душу мою,
Те що чекаю. І спрагу
Миттю загасить мою.

Мушу я ждати любові,
Мушу губити її,
Мушу жадати я крові,
Милої крові з землі.

Себе в нащадках – не бачу,
Хочу побачити знов
Предківську віру, а значить —
Бог поверне мою кров.

Віра, Надія, Кохання...
Всесвітів чорна імла.
В тих сокровенніших знаннях
Ніч на Купайла була...

МИНАЮТЬ ДНІ

Минають дні за роком рік,
Летять години наче хмари.
Вже батьківський згубився оберіг,
Вже зайнялись червоніі пожари.

Десь там осталися кохання і любов,
І море синє, і горласті чайки,
Остила вже палка, юнацька кров
І вже казками бачу власні байки.

Давно вже пожовтів зелений клен
Моєї юності, моїх років гарячих.
Ізтліло полум`я моїх знамен
І сліпота чадить з очей незрячих.

Співають все сумніше за вікном,
З майданів, знову зайшли міністрелі.
І не пройду я вде імлястим дном,
Залишусь байстрюком у новій ері.

Минула казка із дитинством геть,
І небо посіріло, стало темним.
На обрії щось дивне постає,
Чимось важким, жахливим і непевним.

ЧЕРВОНА ТРОЯНДА

Червона троянда в снігу забуття
Загасла, замерзла і кригою вкрилась.
Червона троянда волає в життя,
Над нею, сокирою смерть нахилилась.

І кликає серцем, троянда моя
Весняне тепло і травневі дощі!
Та змерзла під снігом, як в кризі земля.
Холодні мов смерть життєдарні ключи.

На сонячний промінь чекає вона,
Що зцілить їй серце і радість пролле
У душу замерзлу, під кригою сна
Та льодом навколо усе постає.

Не прийде до неї у сонці весна.
Під снігом, навіки заснула вона.

СНІГ

Падає білий сніг,
Як передтеча зими.
Падає небо до ніг
У завірюсі пільми.

Нові срібляні комахи
Крижані сані везуть.
Знов Снігова Королева
Вийшла у свій довгий путь.

Білим прапором йдуть коні,
Полозки дивно свистять.
Погляд її був суворий,
Очі її майорять.

Випалють холодом очі,
Візьмуть у кригу серця.
Зірками стануть крізь ночі
Дивні легенди Творця.

ДУМКА

Чорним вороном злетіла
І за море понеслась
Моя доля сизокрила,
Десь за море забралась.

Моя доленька лихая,
Утікаєш з часом ти.
Все сіріше і чорніше
Мого світла кольори.

Забраася гамалія
Прямо в душу, серце дме.
Я душею не старію,
Просто серце може жме.

Не забрати мою долю
Чорним чаклунам лісів.
Не забрати в вовка волю,
Бо він вільний син степів.

Чорним вороном злетіла,
І за море понесласью
Моя доля сизокрила
Десь за гори забралась.

ЗАВОРОЖИ, ЧАКЛУНКА МИЛА

Заворожи, чаклунка мила,
Щоб позабути все навек.
Щоби розкинув буйні крила
Й піднявся вітер-оберіг.

Щоби ласкава Берегиня
Мене у раї прийняла,
І знов зростила наче сина,
До себе в хмари забрала.

Лиш закриваю свої очі —
Знов тії ж мріються думки.
Безсонні мої темні ночі
З її легенької руки.

Не хочу щоб вона забула,
Коли іншого пригорнула,
Її у серці мрію я...

Та взявши мою душу грішну,
Пішла по людях й рознесла
Мою нудьгу за нею ясну...
І посміялася прекрасна
Й навіки спокій забрала...

ЕЛЕГІЯ

Ходила відьма оболонком,
Забутим лугом тим пройшлась.
Знайшла бурштинок, і галчонком
У небо, в хмари, піднялась.

Забуту пісню проспівала,
Свою нудьгу переливала
У зрі, місяць в вишині,
Щоб чули люди на землі
...про її лихо...

«Щож ж ти, милий,
Залишив дівчину одну,
Козак відважний, горділивий,
Мене віддав на самоту,

Не спала що безсонні ночі,
Тебе в віконце виглядала,
Що продивила ясні очі
І сподівань поназаймала.

Куди ж ідеш ти, світ коханий?
Навіщо відьму покидаєш?
Невже є краще хто за мене?

Невже ти мене забуваєш?

Хіба не тебе любила,
Хіба не я тобі дарила
Життя? І серце золотее
Об тебе, любий, я розбила...

Тобі стелила я духмяні
У головах, плакучі трави,
І усі зіроньки рум'яні
Я дарувала, і дубрави.

Хіба не ти мені поклявся
В любові, щирому коханні?
Тепер ти з мене насміявся,
Тому і стогну у воланні.

...у Бога за тебе молю...
...Тебе єдиного люблю...»

І проспівавши свою пісню
Ізклала крильця на собі...

...

І в гори впала на землі...

МАРКО-КОРОЛЕВИЧ

Як не стане мене
Не ховайте глибоко,
Бо піду я далеко
На інші світи.

Може стану зорею,
Може хмарою стану,
Як Марко-Королевич,
Чекаючи мсти.

Може правда засну
Під сторожею Дия,
Може стану горою,
Як той багатир.

І здається мені,
В помірках полотнія
Рідний вир синьоокий
Промине серед зір.

Може стану зорею,
Може спати не стану.
Може стану над світом
Разом з Богом навік...

Ви мене не ховайте
Коли мене не стане.
Я Марко-Королевич
На розпутті доріг.

БЫЛЬ-НЕБЫЛЬ

Что скажешь, глядя на чёрное небо?
Всё это быль, иль может быть небыль?
Солнце садится на чёрном престоле,
Звёзды кивают гуляя на воле.

Всё это небыль, и может от скуки
Тянутся к небу слабые руки,
Слабые силой и вдохновеньем...
Свет прозябает унылым прозреньем.

Быль, или небыль, не скажет в ответах
Мудрый старик написавший Заветы.
Встану, как прежде, умоюсь вопросом,
Будет ответ мне многоголосым...

Будет неслышим он в серой квартире,
Будет отвержен в чернеющем мире.
Быль или небыль? Не будет ответа...
Днём ишу света... обычного света...

ВЫ ЕВРЕЙ?

Меня спросили – «Вы еврей?»
Как будто в грудь тыкнули дуло...
А из распахнутых дверей
Осенним холодом подуло.

Меня спросили просто так,
Без тени злобы и сарказма.
Но чувство, будто всё не так,
Пронзило мерзко, безобразно.

Меня спросили улыбнувшись,
Как будто глянули в карман.
Я будто в стенку встал, уткнувшись,
На обыске, как будто пьян.

Меня спросили без укора,
Так, будто я не человек...
Меня спросили для позора...
Шёл двадцать первый, уже, век...

Зачем спросили? Не скрываюсь!
Прощенья ваши не нужны!
Прощать и я не собираюсь
Историю своей страны!

И пусть вы даже не потомки
Тех, кто так рвался растерзать
Моих... Намеренья все ваши – тонки,
Мне – рвётесь «место указать»!

Меня спросили... Я ответил...
«Да ты нормальный, хоть еврей!» —
В ответ услышал... И заметил
Я полицаев у дверей...

БУДТО ТЕНЬ УСТАЛОГО ПОРУЧИКА

Будто тень усталого поручика,
Будто луч в простреленном окне,
Голос мрачный Юлиуса Фучика
Слышал этой ночью в полусне.

Нет усталости, когда она устала,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.